

Üdvözlő levél Friedrich Nietzschének 145. születésnapja alkalmából

Kedves Mester!

Engedd meg, hogy - ha egy kicsit késve is - boldog születésnapot kívánjunk neked.

Mióta elmentél, nem sok minden történt. Elmeneteled után még 11 évet éltél, és 1900-ban temettünk el, hogy végleg megérkezess.

Mi amúgy jól vagyunk, sőt túl vagyunk már jón és rosszon, és úgy érezzük, hogy mi is megérkeztünk, mert a jövés-menések kora lejárt. Csak az a baj, hogy mindig várótermekbe érkezünk, mintha várakozásra lennénk ítélve remény helyett. Már lassan a lelkünk is olyan, mint egy piszkos váróterem, pedig régen katedrális volt s benne ezer meg ezer gyertya lehetett, mert amikor éjjelente felnéztünk az égre, pupillánkból mind kiszökött és csillagként hunyorgott vissza ránk. Ma már üres az égbolt, csodát látni nem vagyunk képesek, és belül legfeljebb csak egy gyertya éghet. Ezt is csupán onnan gondoljuk, hogy felgyülemlett faggyúcsöppjei kicsordulván reggelente sósan csípiak szemünket. Zarathustra fiadat régen láttuk - úgy mondják, erkölcsös útra tért s megóv minket önmagától. Így hát mi lettünk saját magunk tolmácsai, mert tudod mostanában prófétáink halva születnek.

Néha nagyon hiányzik a kalapácsod, amit ránk hagytál - mert már lassan elviselhetetlen ez a sok szadista teremtmény körülöttünk -, de nagy volt a forгатag és elveszett, tudod abban a táborban, amelynek bejárata fölé azt akarták írni:

"Werde der Du Bist!", de csak az fért ki, "Arbeit Macht Frei".

Képzeld, kiderült, hogy Isten nem is halt meg! Nemrég azt nyilatkozta, hogy ő igazság szerint már a teremtés második napján abba akarta hagyni az egészet, de hajtotta a kíváncsiság, hogy vajon majd mennyiben fog különbözni az ő másnapi józanságaitól egy harmadnapi feltámadás. Állítólag a látvány annak idején annyira tetszett neki, hogy úgy három éve meg akarta rendezni ismét az egész megváltást elejétől végig. Már ott tartott, hogy a három bölcsnek csillaggal mutatja meg a messiás szülőhelyét. El is küldte a csillagot a harmadik angyal harsonaszavára, de a csillag neve Öröm volt "...és számos ember meghalt a vizektől, mert keserűk lettek..." Sajnos egy rossz hírt is kell közölnöm veled, Mester. A tragédia valóban meghalt.

No, de beszéljünk másról, hisz' van itt vidám hír elég. Manapság már a tudomány is olyan vidám, hogy már a folyóinkat építik erőművekre. Folyik a modernizáció is; börtönben van már minden korszerűtlen elmélkedő...

De a te emléked él. Hogy mennyire így van, azt mi sem bizonyítja jobban, hogy a Hatalom akarása ma már mindenki számára kötelező. Verseidet kedvelik és ismerik szerte a világon. Legutóbb Ecce Homo című versedből idézte az utolsó sort egy cseh fiú egyre csak azt hajtogatva: "...úgy van, úgy van láng vagyok..." - bár csak sötétséget látott Hajnalpír helyett.

Hát, így élünk azért, hogy túléljünk, de már biztos nincs is olyan sok hátra, hisz' még a Hírnév és Örökkévalóság sem tart örökké.

Élj egészségben!